

NR. 5

MAI 1942

4. ARG.

Herren kjenner sine.

«Men Guds faste grunnvold står og har dette segl: Herren kjenner sine, og: Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urettferdighet».

2. Tim. 2, 19.

Vi ser at alt her i verden er lagt under forgjengelig, og Guds ord forteller oss det samme. Tallet av det vi lever midt oppe i kan vi regne for å være stabilt og vil ha blivende verdi. Alt er lagt under forgjengelig. Slechter fødes og slechter forgår. Alt omskiftes både i naturens og i menneskenes verden. Men midt i denne forgjengelig og forkrenkelighet møtes vi dog av noe fast og blivende, noe urokkelig og uforanderlig, Guds faste grunnvoll står.

Jesus Kristus er ikke underlagt de samme forgjengelighetens lover som skapningen. Han er evig den samme, og er idag den samme som han alltid har vært. Og han oppleves idag som dengang han vandret henede.

Så står denne Guds grunnlov urokkelig fast, «Herren kjenner sine». Og denne grunnlov i åndens verden kan ingen forandre en tøddel på. Og så hviler et guds barn tryggt i denne tro og tillit. La mennesker forakte oss, la mennesker bakvaske og kritisere så meget de vil, det rokker ikke det minste ved det uavvendelige faktum, Gud kjenner sine barn. Ja, hva mere er, han kjenner deres nød og vanskeligheter, deres sorg og bekymringer, deres kamp og strid, deres seire og nederlag, og

han vet også å komme dem til hjelp som ber ham om det.

Jeg synes selv det ofte er så trøsterikt å vite dette. Gud vet om meg, han kjenner meg nu i denne stund og kjenner bedre enn meg selv mitt hjertes trang og behov og kommer meg derfor til hjelp når jeg trenger det.

Dette er den ene siden ved Guds uforanderlige lov. «Herren kjenner sine». Men det er også en annen side som vi skal legge merke til, og den er også uforanderlig fordi den er bestemt av Gud. «Hver den som nevner Herrens navn skal avstå fra urettferdighet.»

Sagt med andre ord så vil det si at den som vil være en kristen må avstå fra synd.

Og er ikke dette en lov som enhver kristen merker i sitt liv. Merkes ikke virkningen av denne lov lenger så bør vi spørre oss selv: «Er jeg ikke en kristen lenger, kjennes ikke Gud ved meg mer». Det betyr ikke at jeg med et slag er blitt fullkommen og at jeg ikke kan synde eller gjøre noe som jeg vet strir mot Guds hellige vilje og evige bud. Nei, det betyr at jeg får en helt ny innstilling overfor alt som bærer navn av synd. Det som jeg før kunde gjøre med god samvittighet og som ikke plaget meg det minste, det volder nu samvittighetsnød, og hvis jeg faller så får jeg ikke fred i mitt hjerte før det er gjort opp med Gud.

All urettferdighet og urett, alt hat og ondskap, all ringakt for Gud og hans rikssak, all hån og spott, alt det som står Guds vilje imot det blir ting som jeg må bekjempe, både det som jeg ser i mitt eget hjerte og det som jeg ser omkring meg.

Overlistes jeg av det onde, og hvem kan ikke bli

det når vi kjemper mot makter som «djevelen, verden og vårt eget kjød», så gjør det meg bedrøvet og vekker angeren i mitt sinn. Men omvendt, seirer jeg over det onde så gjør det meg glad og frimodig.

Så lenge jeg har denne innstilling og kampen mot urettferdighet og synd er levende i mitt liv så får jeg dog lov til å tro at jeg er innesluttet i Guds evige og uforanderlige løfte, «Herren kjenner sine».

Brillene.

Det hendte engang at en mann, som gikk omkring og solgte bibler kom til et hus og ringte på. En eldre dame kom og lukket opp. «Skal fruene kjøpe en bibel,» spurte mannen høflig. «Takk jeg har nok en, det er min kjæreste lesning det», svarte damen og spurte om mannen ikke vilde komme inn og sitte litt? — Han takket og undret seg for det var ikke alltid han ble så godt mottatt. Og han gikk gjerne inn litt, for oppriktig talt var han trøtt av å trave trapper opp og trapper ned.

Fruen satte seg til å snakke, og talte likefram og ivrig om bibelen hvor velsignet den var osv.

Mannen så en bibel i gullsnitt stå i bokhyllen og tillot seg å foreslå at de skulle lese litt i den, — kanskje kunde det stanse damens taleflom en stund. «Ja, det skal vi så gjerne», sa hun og gikk bort og tok bibelen. Boken åpnet seg og et par briller falt fram mellom bladene. Da glemte fruene seg og ropte til piken, som var i stuen ved siden av: «Å, Maren! Tenk nu har jeg funnet de brillene mine som ble borte for meg ifjor!»

Det ligger vel ikke et par briller — eller noe annet du har savnet siden ifjor — i din bibel?

Fra D. U. V.

Forlikelsens veg.

Job. 22, 21—30.

Forsoning og forlikelse er et vanskelig ord for oss mennesker fordi det peker på en synd som nå alt for ofte er utbredt iblandt oss. Og idag er det som denne uforsonlige pestånd griper mere og mere om seg, og mer eller mindre smitter oss alle. Titt inn i ditt eget hjerte og prøv deg selv. Hvor vanskelig er det ikke å forsones seg med et menneske når det først er kommet noe imellom oss som skiller, hvor meget mer da mellom deg og Gud når det er noe som skiller deg fra ham og Kristus.

Er vi først kommet så langt at vi er villige til forsoning og vi går for å gjøre opp da kjenner vi straks at freden begynner å komme, og har vi lagt alt fram for Gud fylles vi helt av hans vidunderlige fred. Alt det som stengte, synden som bant oss, hatet som frøs vårt hjerte til is oppløses i varmen fra Jesu kjærlighet, og så strømmer takken fram på våre leper og utløser velsignelse over vårt liv. Og vi begynner å modnes for å motta lærdom av Herren selv. «*Ta mot lærdom av hans munn*», sier ordet idag v/22. La Guds ord komme inn i ditt hjerte og lev på ordet. Det gir trøst til en trett vandrør og mat for en hungrig sjel.

Sultefor ikke sjelen din, den trenger kraft og næring likesom legemet. Men gi den ikke surrogater, men øs av Guds vitaminrike og kraftige kost. «*Øs med glede av Frelserens kilder*», sier Guds ord.

Som maten oppbygger legemet så *gjenoppbygger* ordet Gudslivet i deg. Det er så mye som er nedrevet i ditt liv, gi Gud ditt hjerte så skal han sette dine føtter på hellig grunn.

«Kast ditt gull i støvet». Alt det som er kjærere for deg enn Gud. Da blir han din rikdom, den eneste rikdom som holder. Først når jeg er villig til å ofre endog det jeg elsker høyest her i livet når det skiller meg fra Gud, kan Gud gi meg full fred frelsesjubel og løfte mitt blikk oppad. Et kjærlighetsblikk mellom barn og far, mellom deg og Gud.

Da er der ikke lenger noe som skiller, da er det blitt et åpent forhold mellom meg og Gud. Det som før var som is er blitt til kjærlighets ild. Himlen er ikke lenger stengt, den er åpen. Bønnene mine som før ikke nådde lenger enn til taket når helt fram til Guds nådes trone. Hør hva han sier videre idag: «— *over dine veier skal der skinne lys. når de fører nedad, skal du si: Oppad! Han skal frelse den, hvis øye er nedslått.*

Det er ikke plass til mørke der hvor det er åpenhet. Der skinner alltid kjærlighetens klare lys. Skinner det lys på din og min vei gjennom verden? Forlik deg med Gud i Kristus Jesus og han skal bringe lys inn i ditt personlige mørke, og om du føler deg svak og det vil gå nedad i ditt kristenliv da løft ditt blikk oppad og han skal frelse deg, og dine bønner skal endog være med å redde andre. Er du forlikt med Gud? Vil du kjenne denne fred denne glede og velsignelse over ditt liv så si ja til Jesus idag. Stå ikke lenger Guds ånd imot, men la ham frelse deg helt.

Og over din vei skal der skinne lys. Gå også du forlikelsens vei.

P. Th.

Fra menighetslivet.

En tanke om å samle de forskjellige misjonsforeninger til fellesmøte ble tatt opp høsten 1941, og nu bygges det videre på denne tanken. Kinamisjonen hadde 29. mars innbudt alle foreninger til møte i Menighetshuset. Generalsekretær Tormod Vågen gav et meget instruktivt utsyn over misjonen, og de forskjellige foreninger bragte sine hilsener.

26. april har Frelsesarmeen et lignende møte (men ikke holdt når dette skrives).

Ellers går arbeidet i de forskjellige menighetsgrener sin jevne gang.

Sandvika kr. Ungdomsforening har begynt en avdeling for unge piker og den lover bra, og vi er glad for at en gammel tanke nu er blitt realisert.

Til vårkonfirmasjonen hadde det meldt seg 38 konfirmanter, som ble konfirmert av pastor Eke-land 12. april i Sandvika kirke. Kirkesøkningen og søkningen til Herrens bord har vært stor i det senere. Måtte den vare ved. Vi trenger alle krefter fra ord og sakrament.

Kanskje vi til slutt også bør nevne navnene på formennene i de nystartede hjelpeforeninger for søndagsskolen.

Fru Andersen, Menighetshuset, Sandvika.

Frk. Ågot Eriksen, Bryn.

Fru Ørjansen, Lommedalen.

Litt av hvert.

Kristendom er innerst inne den enkeltes møte med Frelseren.

Søderblom.

Det er ikke nok at man ikke sier nei til Herrens kall. Man må si ja av hele sitt hjerte.

Ricard.

«Så har Gud elsket verden». På sin dødsseng leste Luther dette ord og tilføyde: «Dette er mitt kjæreste hjerteord». Deretter sa han bare ett ord, et klart og bestemt «ja» på doktor Jonas spørsmål, om han vilde dø på den tro han hadde forkynt.

Schwenker.

En opplevelse i Stockholm står for mitt indre syn. Jeg besøkte en søndagsskole. Læreren var en svensk offiser (siden oberst Em. Melander), en statelig mann med et ansikt som lyste av godhet.

De hadde hyrdesalmen som tekst den dagen. Og så skrev kapteinen de fire ordene på en tavle: «Herren er min hyrde», og spurte deretter: Nu hvil-

ket av disse fire ordene skal vi streke under som det aller viktigste. «Herren», svarte de allesammen. «Ja», sa kapteinen, «det er godt å ha en Herre, som kan råde og styre over oss, for vi duger ikke til å styre oss selv. La oss sette en strek der. Men jeg vilde sette streken et annet sted. Kan dere gjette hvor?» »Hyrde», sa de allesammen. «La gå», sa læreren, «det er godt å ha en hyrde som kan våke over oss og hente oss hjem når vi er gått vill. Men jeg vilde nu sette streken et annet std».

«Under ér», ropte de da alle i kor.

Kapteinen smilte. «Ja så dere vilde sette den der. Ja, kanskje dere har rett. Hva hjalp det om han hadde vært vår hyrde, men ikke var det lenger, eller ble det engang, men ikke var det nå. La oss streke under det ordet. Men jeg vilde nu ha satt strken på et annet sted, og det kan dere jo tenke over til neste gang.

Ricard.

Døde i V. Bærum.

26/3 Maren Elise Aspelund, enke, Skui.

28/3 Else Mørch, pasient, Tokerud.

29/3 Else Book, pasient, Tokerud.

7/4 Ingeborg Schou, husmor, Sandvika.

17/4 Anne Bjerkelund, enke, Lommedal.

Ekteviede i V. Bærum.

31/3 Trygvé Karl Viktor Johnsen og Solveig Gurli Johansen.

4/4 Leif Elstad og Edvarda Johanne Paulsberg.

4/4 Olaf Bye og Dagny Amalie Tjrnsli.

Kontingent og gaver til V. Bærums Menighetsblad.

Fru Horn, Sandvika	kr. 1.00
Fru I. Hermansen	« 1.00
Fru B. Hermansen, Sandvika	« 1.00
N. N., Tanum	« 2.00
Anna Johnsrud Bærums Verk	« 5.00
Anna Nordli, Bærums Verk	« 2.00
Anna Halvorsen, Bærums Verk	« 3.00
Marie Stave, Tanum	« 5.00
Fru Marie Rud, Lommedal	« 1.00
Fru Marie Johnsrud, Solberg	« 2.00
Fru Karen Andersen, Elvebakken	2.00
Fru Marit Aamodt,	« 2.00
Fru Helga Johnsrud, N. Johnsrud.	« 2.00

